Časopis žiakov a učiteľov Základnej školy Jána Čajaka

Okienko

október-november 2021/číslo 114

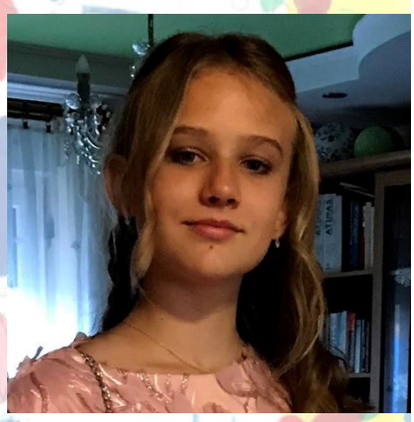

Zdravím milí okienkari

/ aj čitatelia, aj nečitatelia /!

Po dvoch krásnych, horúcich mesiacoch sladkého leňošenia, sme sa opäť ocitli v našich už či obľúbených alebo neobľúbených školských laviciach. Nám starším, čo sme tu už dlhšie, sú školské priestory a zákutia dobre preskúmané a známe. Podobne aj ľudia, s ktorými sa stretáme každodenne. Nie je výnimkou ani školský časopis Okienko, ktorý smeruje do rúk aj žiakom a učiteľom aj tejto jesene. Prípadne vám ho načíta váš počítač, ak si to chcete pozrieť v elektronickej forme.

Tak či onak, v škole panuje klesilá nálada. Dosť často niekto chýba, stretáme sa zahalení v rúškach a nežijeme školským životom, akým by sme si priali. Ale klasika v učení nechýba – testy, previerky, písomky...Kamarátstvá a lásky sú čoraz mene častým zjavom. K tomu ešte aj jesenná nálada.

Okienko vás chce povzbudiť na čítanie, keby ste si našli trochu času na rozptýlenie – sú v ňom stále rubriky: úvodník, jubileá, vlastná tvorba, čo ma bolí, čo ma páli... Dozviete sa aj niečo nové, to neprezradím. Prajem vám pobavenie s Okienkom.

A aby som nezabudla, črtá sa december, keď nálada obyčajne vstúpa, takže do zimných prázdnin zostáva LEN 25 pracovných dní. Potom sa už venujeme každý svojim záležitostiam.

Tatiana Filipovićová, 8.b

Peter Šuľan, 7.b

KDE HĽADAŤ

OBSAH

- Zdravím milí okienkari /aj čitatelia, aj nečitatelia/.....3
- Storočnica básnika Paľa Bohuša.....4-5
- Výučba bez školských stien.....6-8
- Moja tvorba, moja záľuba.....9
- Každý má svoje sny..... 10-11
- Zo žiackych písaniek.....12-13
- Galéria.....14
- Predstavujeme Vám..... 15-16
- Čo ma bolí, čo ma páli.....17-19
- Јесен.....20-21
- Карате.....22
- Z pera štvrtákov.....23-24
- Súkromný život zviera.....25
- Noviny a zaujímavosti - Tate McRae.....26
- 22. výtvarná Makovička.....27-28
- Fotozábery z Makovičky.....29-32
- Učitelia a žiaci cez kľúčovú dierku.....33
- Z každého roška troška.....34

Časopis žiakov a učiteľov ZŠ Jána Čajaka v Petrovci (občasník)
Sládkovičova č.2 Báčsky Petrovec
Redakcia Okienka

Tatiana Filipovićová (hlavná redaktorka)
Mária Andrášiková, prof.(vedúca novinárskeho krúžku)
Valentína Sľúková
Jarmila Pantelićová, prof.
Marta Milašinovićová
Vesna Valihorová-Filipovićová, prof
Viliam Spevák
Branislava Bukvić, prof
Hana Drieňovská
Nataša Paščan-Mrdak, prof.
Matej Marčok
Daniela Marková, prof.
Peter Šuľan
Petra Pintírová
Xénia Vujačićová

OKIENKO VYDÁVA A TLAČÍ NOVINÁRSKY KRÚŽOK
Všetkým autorom za nezištný súhlas publikovať ich práce ďakuje REDAKČNÁ RADA

jubileum

STOROČNICA BÁSNIKA PAĽA BOHUŠA

**24. 4. 1921 Báčsky Petrovec (Juhoslávia) -
22. 9. 1997 Nový Sad (Juhoslávia)**

Bard (básnik, poeta) našej vojvodinskej slovenskej poézie Paľo Sabo Bohuš, občianskym menom MUDr. Pavel Sabo, sa narodil pred sto rokmi 24. apríla 1921 v Báčskom Petrovci v poľnohospodárskej rodine. Do základnej školy chodil v rodisku a v Buľkesi, dnešný Maglić, zatiaľ čo gymnázium vychodil v rodisku. Medicínu študoval v Segedíne (1941 - 1944) a v Bratislave (1945 – 1950). Vo februári 1950 sa zamestnal v Liečebnom ústave pre tuberkulózu vo Vyšných Hágoch v Československu, kde ho v júli zatkli a po vykonštruovanom procese v októbri 1950 v Bratislave sa dostal do väzenia ako „Titov špión“, odsúdili ho na osem rokov väzenia, z čoho si odpykal plných päť. Tu, ďaleko od domov, čakajúc na vlastný osud, vyspieval báseň Konopa. Vo väzení (Leopoldov, Ilava) ťažko ochorel na pľúcnu tuberkulózu.

Po prepustení z väzenia v júli v roku 1955 Pavel Sabo sa vrátil do Juhoslávie. Tu ako lekár pre všeobecné lekárstvo, neskôr ako špecialista pre tuberkulózu, pracovala v Surdulici, v Sokobanji a v Novej Varoši v Sandžaku. Po vojne v slovenských periodikách v Juhoslávii uverejnil rukoväť" básnických svedectiev o tragických vojnových udalostiach. Po väzením vynútenom odmlčaní sa k poézii vrátil v druhej polovici 50. rokov. Naplno sa však básnicky rozvravel od 70. rokov, keď mu vychádzajú básnické zbierky Predsa koľaj (1971), Hviezdne proso (1972), Časom dôjdeme (1974), po srbský Život, unapred doživotan (1977, vo vlastnom preklade do slovenčiny pod názvom Listovanie v morušových listoch, 1985), Nikam a späť' (1989), Triumfálny postrk (1990), Tretia strana mince (1993), Jednosmerný rebrík (1996).). Časť diela bola preložená do srbského, rumunského a maďarského jazyka. Venoval sa aj literárnej kritike, esejistike (Eseje, 1993), memoárovej tvorbe a prekladateľskej činnosti.

Do dôchodku odchádza roku 1973, kedy sa presťahoval do rodiska. Zomrel 21. septembra 1997 v Sriemskej Kamenici. Pochovaný je na petrovskom cintoríne.

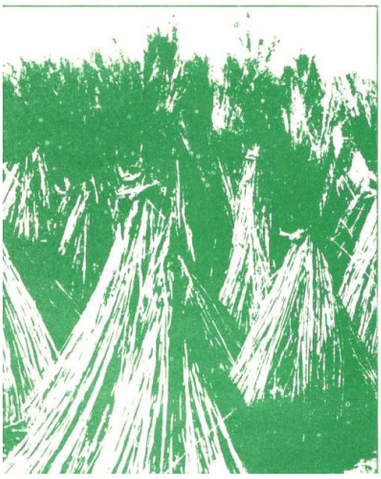

Paľo Sabo Bohuš

KONOPA

Cannabis sativa alebo konopa obecná,
tak veľmi ľutujem túto bylku a jej povesná...
To rastlina je ako rastlina, nemôžem za to, že je taká,
nad utrpením konopy najradšej by som plakal.

Konopa rastie si a nevie, prečo je vlastne živá,
jej čisté vlákna nehodný človek zneužíva;
priatelia mnohí, čo už vzali skazu,
nejeden mi umrel od povrazu.

Videl som, v poradí čiernom som ich videl,
čakali v rade včasráno povrazu svojho prídel.
Majster kat vstáva za zory, vždy vstáva presne,
celý deň ťažko pracuje a potom večer klesne.

Tiež obesenci klesnú a zrúcajú sa dokopy,
nectí si majster popravencov, ni ponížených konopí.
Ja čakám na svoj rad a pritom horko plačem,
tečú mi slzy krvavé i povraz s nimi na zem.

Aj mater moja konopnú priadzu pradie,
obrusy biele konopné sú v mojom dome všade,
hostí si nimi uctieva a každý sviatok krášli,
kiež u nej všetky konope, kiež by si miesta našli.

Rád by jej doprial konopí a hojnosť mäkkej priadze,
lebo svet toľko miluje, koľko len milovať vládze.
Tiež pre ňu prosím štipôčku zmilovania
v pokojnom spánku do svitania.

Cannabis sativa alebo konopa obecná,
tak veľmi ľutujem túto bylku a jej povesná,
no v čistých rukách čistá vidí sa mi
konopa ponížená medzi siatinami.

VÝUČBA BEZ ŠKOLSKÝCH STIEN

(voľná vyučovacia aktivita - každodenný život v minulosti)

Životná sedemdesiatka režiséra prof. Mgr. Art. Ľuboslava

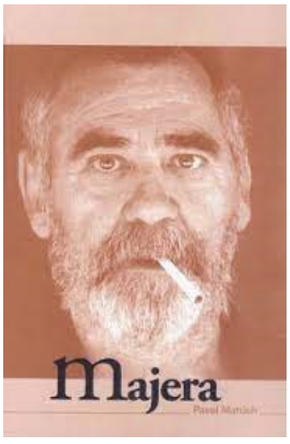

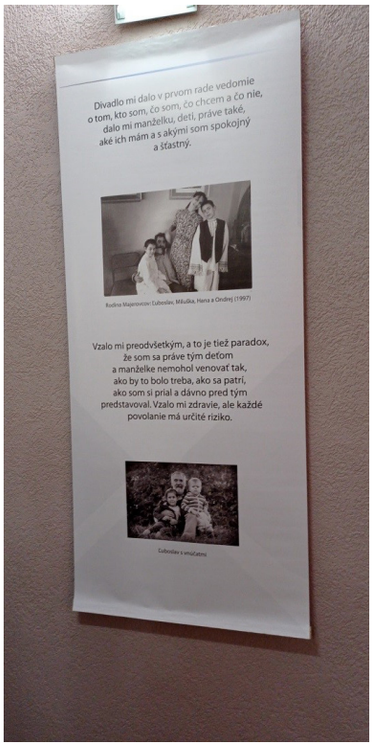

VÝUČBA BEZ ŠKOLSKÝCH STIEN

košele s „predkom“

VÝUČBA BEZ ŠKOLSKÝCH STIEN

najstarší dom, krosná, mniač, ...

Moja tvorba, moja záľuba

Začínal sa nasledovný jesenný deň v petrovskom chotári. V ňom bezstarostne hlasno chrápala myš.

Myš ako myš, raňajky prespala. Snívalo sa jej, až kým ju poludňajšie slnko nezačalo páliť na viečka. Vtedy myš horko-ťažko otvorila viečka a v optimistickej nálade šla si obzrieť nezorané polia. Musela dlho kráčať škŕkajúcobruchá myš, aby natrafila na krásne nezorané pole. Keď nad horizontom zočila vyvierať kukuricu, za ňou zostal iba prášiaci sa oblak. Myš už rozhryzkala mnoho kukuričných zrniek, keď zrazu začula blížiaci sa neartikulovaný zvuk. V tom kukuričnom lese nemohla nič vidieť a potom sa spoza kukuríc vynorili ozrutánske železné zubiská.

Myš sa pokúsila vziať nohy na plecia, ale keďže myši plecia nemajú, odvtedy maškrtí vo večných nebeských poliach.

Matej Marčok, 7.a

Bol to jeden pekný deň, keď mi otec porozprával o jeho detstve. Bol to jeden dobrodružný príbeh.

Šiel sa hrať s jeho kamošmi pod jeden most. Bol to ich teritórium. Ďalej boli aj iné mosty, ale to už boli základne iných družín. Rodičia našej družiny sa rozhodli platiť svojim deťom za každého škodcu motýľa päť dinárov. Tak sa oni rozhodli k mostu chytať ich. Avšak nevedno utekali za motýľmi až na teritórium Čapeľovcov. Tí, keď ich zbadali, začali ich triafať kamienkami veľmi drsno. Všetci naši sa rozutekali iba vodca zostal. Chcel bojovať do konca, no títo ho zmlátili nejakou palicou. Na jeho šťastie, okolo prechádzal človek so sódou a oblial ňou Čapeľovcov. Vodca sa rýchlo pobral a zdrhol Čapeľovci ho začali naháňať, ale im unikol.

Tento príbeh bol aj hra a aj boj. Všetko sa našťastie skončilo dobre. To bola hra proti Čapeľovcom.

Viliam Spevák, 7.a

Každý máme svoje sny

Keď som bol školákom, chcel som sa stať policajtom alebo nejakým predsedom, buď to v našej obci, alebo i o niečo viacej, v regióne, ba i v štáte. Toto prvé patrí do reálnej kategórie a toto druhé, tretie do kategórie snov.

Každý z nás o niečom sníva. Niekto sníva so zatvorenými očami a ráno sa buď to pamätá, alebo nepamätá, čo sníval. Niekto sníva s otvorenými očami, cez deň, v noci, preberie sa, alebo sa aj nepreberie a v sne kráča ďalej. Často sú naše sny odrazom toho, po čom túžime. Naše túžby sa časom menia. Dnes už nechcem byť policajtom, nebaví ma. Chcem iba zakončiť školu, aby som ráno nemusel vstávať do školy alebo pracovať na počítači. Môj brat má podobné sny. Chce zakončiť vysokú školu, aby sa viacej nemusel učiť. Ani tá jeho žiadosť nie je zlá. Zabudol som napísať, že on sníva o tom, že si jedného dňa kúpi nový traktor, aj to taký 100 – 120 KS, s novou mechanizáciou a že bude „pán sedliak“. Mama a otco majú iné sny. Otec chce mať malý domček a žiť v ňom v pokoji a mama... Pre mamu by som musel vymyslieť stroj času, aby som zahnal smútok v jej očiach. Keď tak rozmýšľam, nebolo by to tak ani zle vrátiť sa aspoň rok dozadu a čakať, že toto všetko zmizne, alebo sa udeje inak. Chcel by som, aby sa vrátil čas pred koronavírusom, keď sme sa mohli všetci voľne pohybovať, nenosili sme rúška, nič nám nezakazovali, boli sme voľní a cestovali sme. Teraz sa nekamarátime, nebavíme sa na besiedke v škole, nejdeme do kina, do divadla, na zápasy, len sedíme v izbe a pracujeme cez počítač online. Žijeme, akoby v nejakom virtuálnom svete. Dovolenkujeme, len tak cez počítač, rozprávame sa cez počítač a život akoby unikal nejako mimo nás. Deje sa niečo okolo nás, neviem, či to snívame, alebo si neuvedujeme ešte, že je to realita. Koronavírus nám pokazil veľa toho, mne vzala dedka, mojej mame otca. Mnohým ľuďom vzala veľa.

Ja snívam o tom, že sa toto všetko pozastaví, život sa vráti do starých koľají, že budeme žiť tak, ako čo sme skôr žili, ba ešte krajšie. Žiaľ, človek si uvedomí hodnotu niečoho, až keď to stratí.

Každý máme svoje sny

Každé dieťa, dospelí ľudia, starí ľudia ako i ja má svoj aspoň jeden sen, po ktorom túži alebo pracuje nad tým, aby ho splnil. Ten sen nemusí byť skutočný, ale pre mňa najkrajšie sny sú tie, po ktorých ľudia túžia od mladi a veria do toho, že sa jedného dňa splnia. Rozlišujem dvojaké sny, malé a veľké. Malé sny sú napr. láska, hobby, šport a veľké sú tie, po ktorých budem túžiť a žiť v budúcnosti.

Ešte ako mladšie dieťa, asi 8-ročná, vždy som sa kamarátila so sesternicou a susedovými deťmi. Po celé dni som nebola doma, hrávala som sa na ulici. To mojím rodičom veľký problém nebol, až kým sa nestalo niečo a vplývalo na moje zdravie. Moje odrané kolená rodičom už boli ako dobrý deň, ale jeden večer to neboli len kolená, ale môj zub. Vyutekala som celá šťastná z domu, potkla som sa o ohradu, spadla som na zem a zakvačila som si svoj trvalý zub. Na šťastie zub sa nezlomil. Vypadol spolu s koreňom. Rýchlo sme utekali k zubárovi do mesta, rodičia boli poriadne nastráchaní nosiac so sebou i môj zub. Zubár ranu očistil, dostala som zopár injekcií do zuba a zubár mi vrátil zub na miesto. Pritom ma môj otec celý čas držal za ruku, lebo som bola naľakaná, predsa som mala len 8 rokov. Vždy som sa chcela súťažiť, všade byť prvá, ale pri tomto zranení som sa naučila, že môžem prísť aj zopár minút neskoršie bez žiadnych následkov. Chodila som jeden čas v pravidelných intervaloch k zubárovi, tu sa mi tá práca zapáčila. Rozmýšľala som o tom, ako by som mohla byť zubárkou, keď budem dospelá. Môj čarodejný zranený zub stál na svojom mieste no, časom osivel a nad zubom sa zjavila takzvaná ,,afta“. Zub sa musel liečiť. Každé dva týždne ma rodičia viezli do mesta k zubárke, ktorá najprv vyvŕtala zo spodku zuba kanálik, ktorý vedie po zubný nerv. Ten nerv nefungoval, ako by mal. Bol mŕtvy a preto ho zubárka musela vybrať. Tento dlhý proces na mňa zanechal zvlášny dojem. V negatívnom význame moje oči vyvierali slzy ako rieka. A v pozitívnom význame, ešte viacej sa mi zapáčila práca zubára a moje sny sa stali väčšie. Do mesta k zubárke som chodila až 2 roky. Všetky doktorky v dome zdravia ma poznali, ako i ja ich. Zo začiatku chodenia k zubárovi mi bolo strašné a ťažké. Od strachu som sa aj triasla, moji rodičia ma neustále upokojovali, ale časom sa to napravilo na šťastný úsmev. Pri zranení, zuby sa mi trochu vykrívili a musela som nosiť protézu. Ešte 2-3 roky chodenia k zubárovi. Uf... Môj úsmev na tvári ani nedával znak na to, že vypravovanie a zaťahovanie zubov bude bolieť. Každý príchod k zubárovi bol lepší a lepší. Vždy som pozerala s akým náčiním mi buď to liečili zub, alebo zaťahovali protézu. Viacej a viacej som bola zvedavejšia a niektoré veci som sa i naučila o zuboch.

Toto je pravdivý príbeh, ktorý sa mi uskutočnil, ale môj najväčší sen stať sa zubárkou, sa ešte neskončil. Jedine čo môžem urobiť, je veriť v seba, učiť sa, byť usilovná a na koniec byť šťastná, keď sa stanem zubárkou s krásnym úsmevom.

Ivona Tatliaková 8. a

Príliš málo času na priateľa

Vraví sa, že človek bez priateľa je ako ryba bez vody. Takmer každý potrebuje niekoho, komu sa zverí, s kým sa vyrozpráva, s kým sa zasmeje, alebo kto mu poradí.

V dnešnej dobe mať ozajstného priateľa je veľké bohatstvo. Nemyslím na krátkodobých priateľov, ktorí ti do života prídu a odídu, a potom ani nevieme ako sa volali a kedy sme sa vlastne stretli. Ale mám na mysli ozajstného priateľa, človeka, ktorý ťa sprevádza skoro celým životom. Takého, ktorý stojí pri tebe v dobrom aj v zlom, ktorý ťa povzbudí a nezávidí, dopraje a veľa nežiada. Ako väčšina z nás, mám i ja takú osobu. Moja najlepšia kamarátka sa volá Sára, je to dobré dievča, múdre, usilovné... Spoznali sme sa na školskom ihrisku a okamžite sme jedna druhej padli "do oka. Je to kamarátka, akú si každý človek môže priať. Vypočuje ťa, povzbudí, poradí... môžeš sa jej zdôveriť z hocičím. Toto naše priateľstvo má iba jeden háčik. Je to čas. Keďže trénujem tenis a mojím životným snom je stať sa najlepšou tenistkou na svete, väčšinu svojho voľného času venujem tenisu a učeniu, preto mi nezostáva veľa času pre kamarátov. Mnohokrát sa mi stalo, že ma kamarátky volali nech sa ideme trochu kamarátiť, no ja som musela odmietnuť, lebo nasledovné ráno som mala tréning, alebo som musela ísť skôr domov z vychádzky a všetci moji kamaráti ešte zostali sa baviť. Vtedy mi je ľúto a som smutná, že nemôžem ešte zostať i ja. Mnohí moji kamaráti mi to vyčítajú, že s nimi trávim veľmi málo času, že na nich zabúdam. Ale pravdaže to i chápu, že si pevne kráčam za svojím životným snom a zároveň i cieľom, a pevne veria, že sa mi ho podarí splniť. Žijeme v dobe, v ktorej je čas problémom väčšinu z nás. Plynie rýchlo ako rieka, niekedy by sme si osobne priali, aby sa dal čas vrátiť, posunúť, alebo úplne zastaviť, no bohužiaľ je to nemožné. A tak sa kvôli času vyhýbame najkrajšiemu vzťahu na svete, priateľstvu.

Aj napriek našim záväzkom, mali by sme si vyhradiť aspoň trochu času na priateľa. Nemali by sme zabúdať na pravidlo, že ak chceme brať, musíme aj dávať. Bez priateľa je život ťažký. V priateľstve vidím zmysel života.

Hana Cechmajstrová 8. a

Čarovná ceruza

Pani učiteľka nám na domácu úlohu dala napísať slohovú prácu na tému Pohľad z okna. Nemal som rád slohové práce, preto som odkladal písanie až do poslednej chvíli.

Večer som si konečne sadol za písaci stôl, nemohol som ísť spať, kým neurobím úlohu, nesmiem sa zjaviť v škole a povedať učiteľke, že som nenapísal slohovú prácu. Ihneď mi dá jednotku. Vytiahol som zo zásuvky novú ceruzu, sedel som, sedel som, sedel, rozmýšľal som, rozmýšľal... ale nešlo to. Odrazu som počul tichý hlások:

„Čo ťa trápi Miško?" trochu som sa zľakol, obzrel som sa, ale nevidel som nikoho.

„Kto je to?" spýtal som sa bojazlivo.

„Neboj sa," počul som znovu, „ to som ja, tvoja nová ceruza."

„Nevedel som, že ceruzy vedia rozprávať," povedal som trochu zmýlene a prekvapene.

„Vôbec nevedia rozprávať," ohlásila sa ceruza, „to len ja rozprávam preto, lebo som čarovná."

„Zaujímavo, veď vyzeráš celkom rovnako ako iné ceruzky," poznamenal som váž ne.

„Áno, ale viem rozprávať a môžem ti pomôcť, povieš mi konečne čo ťa trápi?" opýtala sa znovu.

„Mám napísať slohovú prácu a nedarí sa mi," vyžaloval som sa jej.

„Žiadny problém," zasmiala sa moja čarovná ceruzka, „veď, vtom som najlepšia. Ty ma len drž v ruke a ja budem písať."
A tak sme moja čarovná ceruza a ja napísali peknú slohovú prácu na tému Pohľad z okna. Pani učiteľka ma pochválila, spolužiaci sa oduševnili a dostal som pätorku. Odvtedy ma netrápi žiadna téma, teším sa na každú slohovú prácu. Veď predsa, mám čarovného pomocníka.

Michailo Andrijašević 6. b

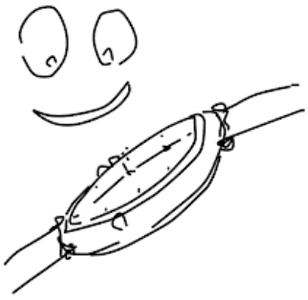

Príbeh stratených hodiniek

Stalo sa to v sobotu na poludnie, keď si môj brat uvedomil, že mu zmizli hodinky.

Keďže sme hodinky nevedeli nájsť, začali sme podozrievať, že mu ich niekto ukradol. V nedeľu sme sa brat a ja rozhodli zahrať sa na profesionálnych detektívov. Najprv sme napísali zoznam podozrivých. Potom sme začali o nich diskutovať. Prvý podozrivý bol pán poštár, ktorý sa u nás v sobotu ráno zastavil doručiť poštu a keďže, to bol ockov známy,vypil si s ním aj kávu. Boli na dvore na tom rovnakom mieste, kde brat stratil svoje hodinky. Druhý podozrivý bol náš bratranec, ktorý sa v tom čase hral na dvore s bratom. On sa mi zdal byť najpodozrivejší, keďže sa mu také podobné hodinky nedavno pokazili. Ale tu je aj tretí podozrivý. Tretí podozrivý bol náš starší brat. Bol podozrivý preto, lebo rád vtipkuje, tak sme si pomysleli, že zo srandy skryl hodinky. Podarilo sa nám urobiť so všetkými krátky interview. Každý povedal svoju mienku o statených hodinkách, no nedozvedeli sme sa veľa nového. Keď sme už nemali žiadne nápady, ako zistiť kto ukradol Mirkove hodinky, vzdali sme sa. Dva týždne po tom, keď sme už na hodinky zabudli, zistili sme čo sa vlastne stalo. Zlodejom bol najmenej podozrivý, náš pes Max. Stalo sa to tak, že sa na malej stoličke, na ktorej boli položené hodinky prevrátila a hodinky spadli rovno do jamy, ktorú Max zahrabal. A teraz ich sám Max vyhrabal.

Keď Max podišiel bližšie, brat mu zobral hodinky z papule a objal ho. Boli sme radi, že bratove stratené hodinky, už neboli stratené.

Lucia Beličková, 7.b

PATRIK

(charakterizácia)

Dnes sme na hodine slovenčiny robili charakterizáciu osoby. Zvolili sme si Patrika.
Patrik je vysoký a guľatý, má čierne vlasy a tmavú pleť. Oči sú mu zelené, čierny je ako noc, teda nosí čierne oblečenie. Veľmi je duchaplný, vždy nás rozosmeje. Je lenivý, keď ide o učenie. Na hodinách je často nezbedný, najmä na dejepise. Svojimi trápnymi grimasami je veľakrát smiešny, preto ho máme radi. Zo všetkého si robí srandu. Veľmi rád zapára a melie (rozpráva). Na dejepise je tzv. „populárny".
O ňom teraz píšeme, lebo si to sám zvolil, aby on nemusel písať. Kvôli jeho vtipom ho preferujem.

Viliam Spevák 7.a

FOTOGALÉRIA

Vybrali sme pre Vás niekoľko zaujímavých momentov, ktoré sa podarilo zachytiť počas našich školských aktivít na konci minulého školského roka a v tomto polroku...

Osem rokov ubehlo ako voda a oni práve za ten čas prešli premenou od detstva a spejú k dospelosti... (generácia ôsmakov v šk. roku 2020/2021)

Budúcich prvákov v stredu privítali na sviatočnom programe pred ich prvou hodinou, ktorá bola zároveň i triednickou, a prítomní na nej boli aj rodičia nových žiakov

Pri príležitosti začiatku školského roka predsednička a podpredsednička Narodnosnej rady slovenskej nacionalne menšiny podelili žiakom piateho ročníka darčeky školsky pribor

Detský týždeň – pyžamový žúr...

Petrovská škola bola hostiteľkou žiakov piatakov z celej obce v realizácii projektu ***Tréning bezpečnej jazdy pre bicyklistov.*** *Projekt sa vykonal v spolupráci s Radou za bezpečnosť v premávke obce Báčsky Petrovec a Agenciou za bezpečnosť v premávke.*

Predstavujeme vám...
...mladé talenty petrovskej školy

V našej škole máme dve ďalšie úspešné gymnastky. Nimi sú výborné žiačky 7. b triedy **Lucia Beličková a Petra Križanová,** ktoré na poslednej súťaži v rytmickej gymnastiky získali pozoruhodné úspechy.
Aké pocity sa ich zmocňujú a ešte slovko dve nám prezradili v interview.

- O akú súťaž tentoraz šlo, aké boli propozície a kto Vám bol konkurenciou?

Lucia: V súťaži sa zúčastnili všetci. Od tých najmladších po najstarších. Súťažili sme sa individuálne ale aj v skupinách.
Petra: -V súťaži sa zúčasnili všetky skupiny od bäbetok do seniorov. Boli jednotlivé aj skupinové koreografie. Individualne koreografie trvajú do 90 sekund, ale ak ide o skupiny tak až do 150 sekund. Konkurenti nám tentoraz boli iba zo Srbska z miest: Belehrad, Nový Sad, Paraćin, Niš...

- V škole už niekoľko rokov pôsobí rytmická gymnastika. Mohli by ste našim čitateľom prezradiť čo je rytmická gymnastika a prečo Vás práve tento druh gymnastiky Vás oslovil?

Lucia: Tiež ako aj Petra, keď som mala iba tri roky rodičia ma zapísali na hodiny baletu. Balet ma rýchlo prestal baviť. Medzičasom som vystriedala rôzne športy, no najviac som túžila zapísať sa na rytmickú gymnastiku, preto lebo sa mi tento šport páčil a vždy ma zaujal.
Petra: Rytmicka gymnastika je šport, ktorý kombinuje klasickú gymnastiku, balet a tanec. Keď som mala tri roky mama ma zapísala na jazz balet.Vtedy som nevedela čo je to,ale som si ho časom obľúbila.Po piatich rokoch som sa zapísala na rytmickú gymnastiku,lebo tam chodilo veľa mojich kamarátok.Veľmi sa mi páčilo,bola som šikovná a získala som aj odmeny.

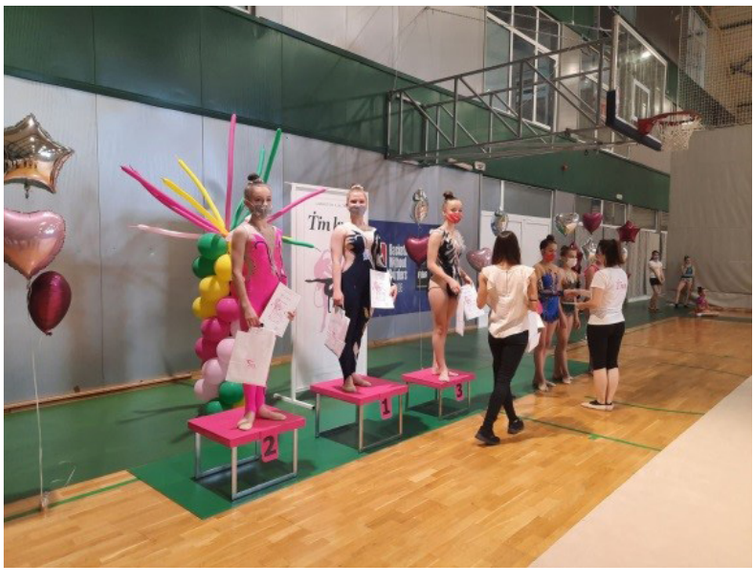

- Úspechy neprišli odrazu. Nutná je pravidelnosť cvičenia a predovšetkým vytrvalý charakter, ako často mávate tréningy?

Lucia: Keď som bola len začiatočníčkou tvrdo som trénovala, no málokedy som sa vracala zo súťaže s odmenou. Po každej súťaži som bola spokojnejšia a spokojnejšia

s vystúpením. Teraz je to inak. Vidím, že sa snaha vždy oplatí.
Petra: Tréningy máme každý deň v týždni, okrem nedele. Na začiatku mi bolo namáhavé, ale sa oplatilo.

- *Charakteristické znaky (atribúty) rytmickej gymnastiky sú: hravosť, tvorivosť a estetickosť. Ktorý atribút je pre Vás podstatný a prečo?*

Lucia: Podľa mňa sú najdôležitejšie hravosť a rovnováha, lebo sa treba vedieť vžiť do hudby a pri každom pohybe s rekvizitou mať dobrú rovnováhu.

Petra: Podstatné atributy sú pre mňa fleksibílnosť a rovnováha. Každý poťah, zvlášť s rekvizitom vyžaduje rovnováhu.

- *Predstavy o Vašej budúcnosti spájate s rytmickou gymnastikou?*

Lucia: Ešte celkom neviem čo chcem robiť v budúcnosti, ale určite by som sa chcela aspoň trochu venovať rytmickej gymnastike.
Petra: Ešte presne neviem s čím sa chcem baviť v budúcnosti, ale bezohľadu kam ma cesta v živote odvedie, gymnastika mi vždy bude v srdci.

- *Ktoré sú Vaše najväčšie úspechy v živote?*

Lucia: Môj prvý úspech bol, keď som obsadila prvé miesto v roku 2019 na súťaži v Sarajeve. No môj najväčší úspech bol, keď som obsadila prvé miesto na majstrovstvách Srbska tohto roku.

Petra: Môj najväčší úspech v rytmickej gymnastiky bol, keď som získala druhé miesto v majstro-

ČO MA BOLÍ, ČO MA PÁLI...

Prečo sa mladým nechce dobre učiť?

dva náhľady s odôvodnením výhod a nevýhod

Slová ako sú učiť sa, chystať sa do školy, vypracovať domáce úlohy... počuli sme všetci. Tieto slová niekomu však neprinášajú šťastie, radosť, vôľu... ba naopak hnev, smútok, nervózu, ba dokonca stres! Prečo je to tak?

Zhodujem sa s tým, že nám škola a učenie odoberie veľa voľného času. Niekto to berie tak, že ten čas by strávil radšej s rodinou, kamarátami a myslím si, že by sme my každý tak chceli. Iba teraz sa nám to zdá ťažké, ale berte to ako dobrú stranu, ďalej v živote nám bude omnoho ľahšie. Máme veľa lekcií v živote, cez ktoré musíme preliezť ako myška cez dierku, aby sa dostala k vytúženému syru, tak aj my, aby sme sa dostali do lepšieho ľahšieho spôsobu, musíme preliezť cez lekcie a pritom nám treba získať vedomosti. Všetci vidia vôkol seba dôležitejšie veci ako sú povinnosti chodiť do školy. Vtískať sa do učenia "nenačim" to si musíš sám uvedomiť, prečo sa ty učíš a kedy ti to bude potrebné v živote, učiť sa treba s vôľou a úsmevom na lícach a nie rýchlo a netrpezlivo a pritom myslieť na všetko iné, vrátane s tým, čím skôr zakončiť domáce úlohy a máš voľno. Keď sa učíme, vnášame do seba nové informácie, ktoré sme doteraz nevedeli. Mnohokrát nás rodičia napomínajú, nech sa učíme a my ich nepočúvame, ale si hovoríme, učenie počká a to trvá, kým nejdeme spať a my si uvedomíme, že nič sme sa nenaučili. NIE!!! Hranie hier na počítačoch, mobilných telefónoch, alebo používanie facebooku a instagramu počká. Ja verím, že sa vám nechce, nechce sa ani mne, aj ja som žiačka, ale nič nedosiahneme s hraním hier na počítačoch, iba trovíme vzácny čas, ktorý sme mohli využiť na učenie a dosiahnúť niečo dôležitejšie pre náš život. Ak sa budeme viac učiť, nespravíme žiadnu chybu, ba naopak, urobíme dobre sebe a našaj budúcnosti. Možno, keď narastieme, budeme ľutovať, že sme sa v mladších rokoch neučili správne a potom si uvedomíme, aké je učenie dôležité pre nás.

Preto sa nevzdávajme, ale učme sa, aby sme dosiahli čím lepší cieľ. A aby sa nám do budúcna darilo.

Sandra Kopčoková 8. a

Otázka, prečo sa mladým nechce dobre učiť, trápi všetkých dospelákov na celom svete a žiaľbohu, nikto im nevie dať odpoveď na to, ba ani my tínedžeri, ktorí sa podľa nich neučíme ani trochu nadostač. Všetkým nám je už dávno známe, že nikto nemá radi školu a ešte menej učenie, ale keď by sa ma niekto opýtal, prečo je to tak, len by som kývla hlavou, lebo odpoveď na túto otázku nepoznám. Potrebné je veľmi dobre sa zamyslieť nad tým, čo je nám mladým v hlavách a o čom rozmýšľame po celé dni, keď učenie odsúvame na posledné miesto v živote a prednosť dávame všetkému ostatnému. Čo je to, čo nás odvracia od učenia a prečo sa nemôžeme sústrediť ani len na minútku, dve, nech sa aspoň niečo naučíme? Kto je vinný, že každodenne viac a viac žiakov dostávajú zlé známky? Sú na vine učitelia, ktorí majú nudné prednášky? Alebo rodičia, ktorí nedbajú na svoje deti a kupujú nám všetko, čo si žiadame, alebo sme si na vine my sami, lebo veľa času trávime na mobile a tak sa ohlupujeme?! Nie som si istá, ale zdá sa mi, že sme na vine všetci a že by sme každý mali opraviť svoju chybu a to čím skôr. V týchto rokoch, keď ani sami nevieme presne kto sme, hlavou sa nám potulujú rôzne myšlienky i dobré i zlé, nie každý ma záujem o tie isté veci a tak všetci rozmýšľame inak, preto je ťažko povedať, prečo sa práve ty, alebo ja učíme zle. Všetci majú svoje sny a nejakú svoju predstavu o tom, ako by život v budúcnosti mal vyzerať. Niekto žije pre šport a počas celého dňa rozmýšľa o tom, ako pôjde na tréning a nič iné ho nezaujíma, žiaci, ktorí sú hudobne nadaní, po celé dni vo svojich myšlienkach niečo si vysnujú a preto im je ťažko skoncentrovať sa na hocičo, okrem spevu a géniovia, tí najmúdrejší, sú práve tí najkomplikovanejší, ikeď sú s vami a myslíte si, že vás počúvajú, nachádzajú sa v siedmom nebi a nič vôkol seba si nevšímajú. Z našej strany, predsa sú najhorší naši rodičia, ikeď nám chcú len dobre a stále nám niečo vyčítajú, musia mať trochu pochopenia pre nás. Nikto nie je výborný vo všetkom, každý má nejaký svoj talent, a preto si myslím, že by nemali od nás očakávať preveľmi, predsa sme len deti a nemôžu ani všetci byť doktori. Keď nie sme výborní vo všetkom, ako oni očakávali, kričia na nás a tým celú situáciu len zhoršujú. Deti sa začnú báť svojich rodičov a tak od nich skrývajú známky. Jestvuje aj druhý typ rodičov, ktorý je ešte horší, sú to tí rodičia, ktorí skrze niektorých dôvodov deťom nevenujú dosť času, začnú ich zanedbávať a tak sú deti sami sebe „rodičia“ a keď spravia niečo zle, alebo dostanú zlú známku, nikto ich neupozorní na to a tak si myslia, že je to správne. Ani na lásku nesmieme zabudnúť, veď práve v týchto rokoch vznikajú prvé lásky. Keď je niekto zaľúbený, emócie sú všelijaké a posledné, na čo dokáže tínedžer myslieť, je škola. Celé dni sa strávia rozmýšľajúc o milovanej osobe a o tom, prečo láska nie je obojstranná. Práve kvôli tomu veľa

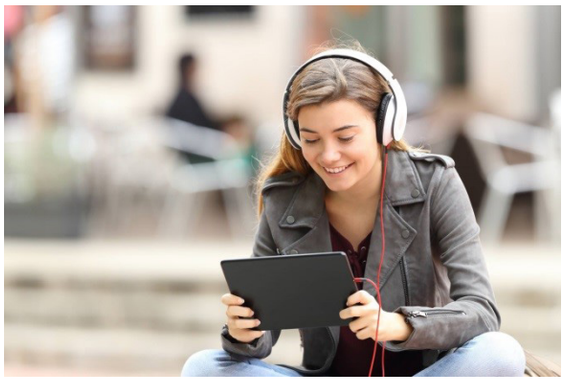

žiakov sa nemôže skoncentrovať na učenie, lebo nie je jednoduché len tak „vyhodiť“ tú osobu z hlavy. Veď, milí rodičia, skúste si Vy zaspomínať na to obdobia a ak poviete, že ste neboli zamilovaní a že ste mali výborné známky, určite klamete. Popri všetkom ešte je tu i dnešná moderná doba a technológia, ktorá celú situáciu ešte viac komplikuje. Na sociálnych sieťach niektorí často strávia viac než pol dňa, je to proste nákazlivé a keď raz vojdete do virtuálneho sveta, ťažko je z neho vyjsť. Toto sa musí nejako limitovať, lebo prechádza každú hranicu normály a určite sa potom i väčšina žiakov začne viac venovať učeniu a hodnotnejším veciam.

Je toto ťažké obdobie pre nás všetkých, ale musíme pochopiť, že od známok a od našich pracovných zvykov nám závisí celý život a preto sa všetci musíme pousilovať najviac, koľko môžeme. Na otázku prečo sa mladým nechce učiť, je tažko odpovedať a každý ma nejaký svoj dôvod. Život je krátky a ako hovorí srbské porekadlo „Od kolevke pa do groba, najbolje je đačko doba!“ (doslovný preklad do slovečiny - Od kolísky až po hrob, najkrajší je žiacky vek) a preto si ho treba užiť, ale taktiež nechať i dosť času na učenie.

Lea Ušiaková 8. a

ЈЕСЕН У МОМ КРАЈУ

Топлим и сунчаним данима је дошао крај. Дани су хладнији, киша све чешће пада што је знак да се јесен увукла у мој крај.

Са доласком јесени све је постало некако другачије. Одједном смо из лагане летње гардеробе ушли у топлију јесењу. Сви смо се поновили са кишобранима, због све чешћих падавина.

Улице су прекривене сувим и пуцкетавим лишћем. Наранчаста, жта, зелена и браон боја улепшавају улице мог краја попут најлепшег тепиха. Птице се селе у топлије крајеве као и две роде које сам често виђала на ливади у близини моје зграде. У свакој кући па и у мојој маме и баке почеле су да спремају зимницу са пуно љубави за своје укућане. Џемови, компоти, ајвар и тазне салате су право ремек дело наших мама и бака.

Пијаца у мом крају је најлепша у јесен. Одише дивним мирисимаи шаренилом са пијачних тезги. Паркови су одједном постали пусти. Дечјији смех и срећа се све мање чују на улицама. Чак и дрво испред моје зграде је помало тужно. На гранама му је остао тек по који листић, који ће са првим ветром да одлети. Нема више бака које су сваки дан седеле на клупи испод дрвета и очијукале по цео дан.

До поновног окупљања на клупи и до сусрета у паркићу остаје нам да уживамо у чарима јесени и чаролијама које нам она пружа.

Николина Јовичић. 3.ц

Једног дана отворим прозор, пада киша магла се спушта, а онда се обучем и изађем напоље. Ја собом понесем једну чинију. Одем у двориште, тамо је наш воћњак. У њему видим јабукем крушке, грожђе и шљиве. Онда уђем у кућу и правим пекмез, колаче и чај. Мама брат и ја идемо да скупљамо кестене и она их бодемо и правимо разне фигуре од животиња

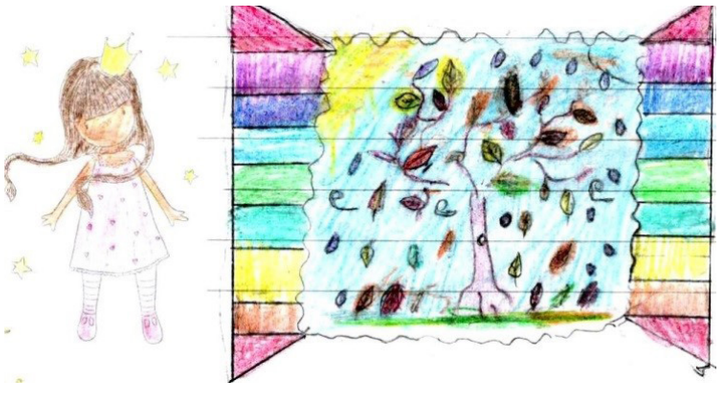

Падало је лишће разноврсних боја: жуте, црвене, нарацаста и браон. Трава је сува, дрвећа су гола. То је мој Бачки Петровац.

Димитрије Канас, 3.ц

Jesen počinje 22. septembra, a završava se 22. decembra. Ljudi beru razno voće i povrće. Ptice selice lete na jug.

Jesen je moje omiljeno godišnje doba, zato što ima prelepog lišća. Tada mame i bake prave kompote, beru: dunje, šljive, kruške i sade voće. Pada kiša i opada lišće. Traktori sa prikolicama idu po ulicama, a kombajni beru kukuruz.

Kiša se ćuje kako udara u oluk i magla se spušta.
Sve se zlati, jesenje boje su gde god se okreneš.
Jesen dođe odmah posle početka škole i dani su hladniji i kraći.

Takva je jesen u mom kraju.

Miloš Milanović, 3.c

Ja volim sva godišnja doba zato što svako godišnje doba ima svoju lepotu.
Jesen volim zato što počinju da se beru plodovi, priroda postoje šarenija i lišće počinje da opada.
Na njivi se vide kombajni što beru soju.
Laste i rode odlaze na jug. Pada kiša, jutra su hladnija. Noći su duže, a dani postaju kraći. Ljudi počinju da greju kuće i prave zimnicu. Trava počinje da se suši i postaje hladnije. I na kanalu opada lišće. Voda u kanalu postaje tamno zelena i na kanalu postaje tiše.
Jesen nije najlepše godišnje doba ali i ona ima svoje lepote.

Jovana Milanović, 3.c

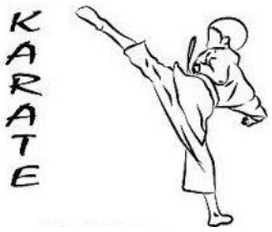

КАРАТЕ

Ми тренирамо карате
зато смо тата мате
и учимо Кате.
Имамо кимоно
беле боје
њега красе појасеви
који лепо стоје-

Има једна групица
снажних ручица
они страх не познају
за победу знају.
Иду на такмичења широм света
њих ништа не омета
нити им ништа смета.

Милош Милановић, 3.ц

Každá lavica niečo skrýva

Každé ráno, po príchode do školy, sadnem si za jednu tú istú lavicu. Zvykla som si tak, učiteľom je ľahšie pamätať si si nás a nám je srdiečko na pokoji.

Mám rada svoju lavicu, nie preto, že by bola iná a krajšia od iných, ale pretože je moja. Je to osobný denník, do ktorého nemusíš nič napísať a aj tak ona to vie. Vie prečo sa mi páčia páve hnedé vlasy na chlapcoch a kvôli tomu som zachcela volejbal.
Je to moja kamarátka. Mnohokrát som jej hovorila o tých krásnych hnedých očiach. A nie len o tom! Pozná moje city a čo si myslím o iných. A nikomu to neprezrádza. Ani jedna lavica to neurobí. Viem to, pretože mi kamarátka rozprávala, ako najviac verí svojej lavici a že ona vie veci, ktoré nikomu inému ani len nezašepkala a pritom sa tak zahanbene usmiala. A ja dodnes neviem, o čom hovorila...a jej lavica nudne mlčí.

Každá lavica skrýva mnohé tajomstvá a nezabudnuteľné lásky. Nie iba tie z našej triedy, ale aj z mnohých pred nami. A to najlepšie na nej je, že ich bude skrývať navždy a tak, keď si raz sedneš pred ňu, prezradí ti všetky tajomstvá, ale iba tie tvoje.

Iveta Bažíková, 4.b

Keď som bola zaľúbená

Láska môže byť vo všelijakých podobách. Môže byť láska k mamke, zvieratku alebo k priateľovi,

Mnohým ľuďom je zaujímavá a niektorým bláznivá. Niektorí ľudia zmenia svoje správanie kvôli láske a niektorí chcú iba preto, aby boli milovaní a aby ich niekto miloval.
Ťažko je niekoho milovať a nebyť s ním. Ťažko je povedať milovanej osobe, že je koniec lásky a pritom vyrovnať sa s bolesťou. Ťažko je skrývať bolesť a smútok, kým rozprávaš o šťastí...

Bez lásky nieto nič, nejestvuje život, šťastie, radosť. Preto musíme častejšie používať slovo MILUJEM ŤA, MÁM ŤA RÁD.

Toto je môj opis o láske.
Dúfam, že sa Vám páčil.
Taktiež verím, že aj Vy máte osobu, ktorú milujete, ktorú máte radi.

Monika Triašková, 4.b

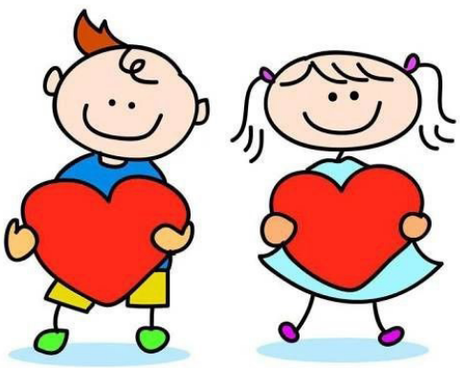

Prileteli prvé bociany, ohlasujú príchod jari

S príchodom jari slnko nás ohrieva, dni sú dlhšie a teplejšie. Príroda sa budí zo zimného spánku a priletujú k nám vtáky z teplých krajov. Bociany sú jedny z nich.

Bociany žijú v blízkosti ľudí. Svoje hniezda si stavajú na komínoch, na budovách a na elektrických stĺpoch. Žijú v našich dedinách už vyše 150 rokov. Patria medzi sťahovavé vtáky. Hniezdenie bocianov začína v apríli a hniezda opúšťajú koncom júla a začiatkom augusta, keď sa vydávajú na migráciu. Dospelý bocian má výšku, ktorá dosiahne 90 cm, váhu od 2,9 – 4,4 kg, dĺžku tela majú do 110 cm a dĺžku zobáka od 16 – 20 cm. Bocian biely má rozpnutie krídel až do 200 cm. Bocianí pár znáša vajcia a starajú sa o svoje mláďatá spolu. Keď príde čas migrácii, spolu s mláďatami odletujú do teplých krajov.

Bocianov mám rád preto, že viem, že sa znovu z jari vrátia do svojich hniezd a keď ich prvýkrát uvidím, teším sa z jari a leta, ktoré prichádza spolu s bocianmi.

Ján Zajac, 4.b

Príchod jari hlási aj prvá lastovička

Lastovička je sťahovavý vták. Živí sa lietajúcim hmyzom.

Patrí medzi najmnenej ohrozené druhy. Má dĺžku od 18 do 22cm a víži 11 alebo 22 g. Skrášľuje ju čieny chrbát a biele bruško. Nohy a zobák sú čiernej farby. Hniezdo z blata, trávy a sliny stavajú obaja rodičia. Používajú ho viacej rokov. Lastovička znáša 4-5 vajec a sedí na nich sama 13-15 dní. O mláďatá sa starajú obaja rodičia 20-22 dní. Od mája do júna zhniezdi dvakrát.
Vyskytujú sa v Európe a Ázii. Cez zimu si sú v juhovýchodnej Ázii alebo v Afrike. Dokážu letieť aj tri dni v kuse a pritom sa vyspia.

Niekedy ich možno vidieť ako preletujú cez dvor. Niekedy bolo omnoho viacej lastovičiek, ktoré si v stajniach robili hniezda. Dnes ich je čoraz menej.

Monika Triašková, 4.b

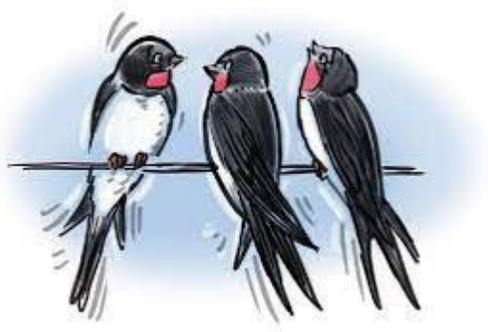

Kanibalizmus bystrušiek

Počas nočného natáčania zaujímavého rituálu párenia ježov pre dokument Wildlife in the Balkans (Divočina na Balkáne) som si všimol niečo zaujímavé, čo som dovtedy predtým nevidel. Uzrel som chrobáka, bystrušku, ako nosí druhú, už zabitú bystrušku do svojej škáry. Samozrejme, rýchlo som to aj natočil. Naďalej som v ten večer pokračoval vo svojej práci s ježkami. Avšak, nasledovnú noc, keď som sa znova vydal na hľadanie ježov, ešte raz som zbadal bystrušku, tentoraz jedla dážďovku. Fotoaparát rýchlo do rúk a natáčať to! Počas pozorovania týchto zaujímavých javov u bystrušiek mi svitlo, že by som z tohto mohol urobiť video, lebo to bolo niečo nové, čo nikto predtým nenatáčal. A z hľadania ježov sa stalo hľadanie bystrušiek. Samozrejme, aj nasledovnú noc som tam snoril. Natáčal som bystrušky len tak, ako vychádzajú zo škáročiek, ako jedia iný hmyz, odpadnuté čerešne atď.

Až kým som jednu noc nenatrafil na dve bystrušky ako bojujú o dážďovku. Bitka trvala zhruba 15 minút a nakoniec jedna z nich zvíťazila a svoj trofej si začala jesť. Avšak stal sa obrat. Bystrušky sú kanibali a porazený zjedol toho výhercu.

Vily Spevák VII.a

Tate McRae - tanečnica, herečka, speváčka a osobnosť sociálnych médií

Kanadská speváčka Tate McRae tvorí emotívny a alternatívny pop. Po jej virálnom objavení v roku 2017 vydala svoje debutové EP s názvom All the Things I Never Said z roku 2020, na ktorom sa podieľali Billie Eilish a Finneas O'Connell. Svoj prvý hit v rebríčku Billboard Top 20 mala so skladbou „You Broke Me First“ z EP Too Young to Be Sad z roku 2021.

Narodená bola v Kanade-Calgary v roku 2003, začala svoju tanečnú karieru vo veku šiestich rokov a študovala v Alberta Ballet. Tanec bol pre ňu prirodzený, lebo jej mama bola profesionálna tanečnica. Preto by nebolo úplne nesprávne povedať, že tanec jej je v krvi. Ako dieťa strávila prvé dva roky svojho života pozorovaním tanečníkov v tanečnom štúdiu svojej matky. Rodina sa potom presťahovala na východ, kde jej matka podporovala rodinu ako učiteľka tanca. Na svoju prvú tanečnú súťaž sa prihlásila v roku 2011 a neskôr získala striebornú medailu na finálovom kole Youth America Grand Prix v New Yorku v roku 2015. Mimo súťaže získala štipendium na dvojtýždňový intenzívny kurz v Berlíne. Štátna baletná škola. Nasledujúci rok McRae súťažila v skladbe So You Think You Can Dance: The Next Generation od FOX a skončila na treťom mieste.

Spolu s tancom sa začala zaujímať o spev a herectvo, keď sa objavila ako hlas handrovej bábiky Spot Splatter Splash v animovanom seriáli Lalaloopsy od Nickelodeonu. V roku 2017 spustila svoj vlastný kanál YouTube uverejnením piesne, ktorú napísala za jeden deň. Video sa stalo virálnym a pomohlo jej vybudovať rozruch. Nasledovali ďalšie piesne a nakoniec podpísala zmluvu s RCA.

V roku 2020 vydala McRae svoje debutové EP All the Things I Never Said. Súčasťou setu bola pieseň Tear Myself Apart. O rok neskôr jej druhé EP s názvom Too Young to Be Sad obsahovalo skladbu You Broke Me First, ktorá sa dostala na 17. miesto v rebríčku U.S. Hot 100 a na ôsme miesto v Kanade.

Čím je Tata McRae výnimočná?

Predstavte si jedne dievča, ktoré ovláda všetky hlavné formy tanca, či je to balet, súčasný, jazz, hip hop a spoločenský tanec! Celkom neuveriteľné, však? Vo všeobecnosti trvá človeku mnoho rokov, kým sa natrénuje v konkrétnej tanečnej forme, pričom nezvládne päť alebo viac foriem spolu. A to je to, čo robí Tata McRae výnimočnou. Predtým, ako dovŕšila desať rokov, urobila to McRae, keď si obula tanečné topánky, pretože na pódiu nebolo nič, prakticky nič, čo by nemohla robiť. Ako diva v pravom slova zmysle sa stala víťazkou Mini Best Dancer, čo slúžilo ako odrazový mostík pre McRaeovu báječnú kariéru. Dnes je z nej všetko v jednom – tanečnica, herečka, speváčka a osobnosť sociálnych médií.

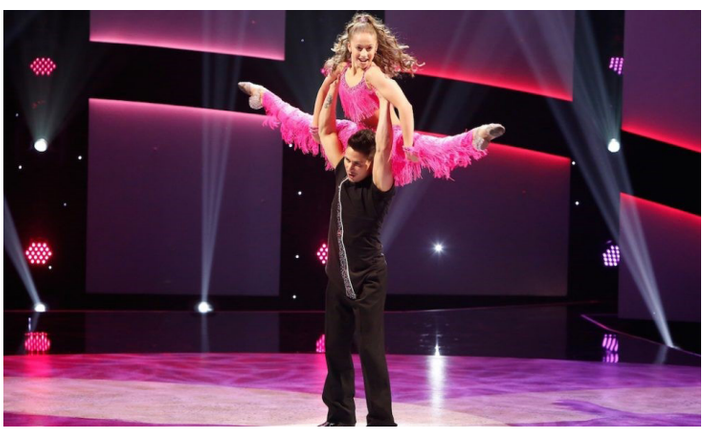

Pripravili: Nina Diviaková a Valentína Sľúková 8.b

22. výtvarná kolónia Makovička

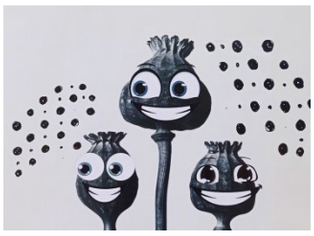

Po roku presnejšie 6. novembra 2021 na petrovskej škole sa zoskupili žiaci a ich pedagógovia nielen z Petrovca, ale aj z okolia a spoločnými silami zrealizovali 22. výtvarnú kolóniu Makovička.
Detailnejšie o tomto vynikajúcom viacročnom mimoškolskom podujatí sa zmienila **autorka projektu učiteľka Daniela Marková**.
Žiaci, ktorí účinkovali na tohtoročnej Makovičke, prišli z **ôsmych základných škôl**. Počtom ich bolo zo **50 účastníkov.** Viac-menej je to rovnaká zostava výtvarných pedagógov, ktorým leží na srdci, aby sa ich žiaci zdokonaľovali aj v tejto oblasti. Okrem domácich petrovských nadaných mladých výtvarníkov, na Makovičku pricestovali aj žiaci zo Starej Pazovy s pedagógom **Jánom Agarským**, Kysáčanov priviedol **Michal Ďurovka**, Selenčanov a Hložančanov **Miško Bolf**, Pivničanov a Kulpínčanov **Verica Tanackovićová** a Maglićanov **Emília Valentíková-Labátová**.

Pracovalo sa ako zvyčajne v troch dielňach. Emília Valentíková-Labátová pracovala so žiakmi v grafickej dielni so suchou ihlou a hĺbkotlačou. V maliarskej dielni **Verica Tanackovićová so žiakmi pracovala na technike maľby na**

textílií, kde si vypracovávali šatky, ktoré si potom mohli odniesť domov. Zamerala sa na tvorbu, akú by si žiaci sami sebe dopriali ako odevný detail. Pre túto techniku sa rozhodli preto, lebo s netradičnými materiálmi a spôsobmi práce akou je aj textília deti doma nemôžu pracovať. Je to náročnejšia technika, a aj farby sú špeciálne a nie veľmi lacné.

V sochárskej dielni nebola možnosť mnoho fantazírovať, lebo každá väčšia práca by potrebovala aj viac času než sú to štyri hodiny, koľko mali účastníci určené. Preto žiaci pracovali s hlinou a dielňu mal na starosti učiteľ **Miško Bolf**. Tohto roku si tému volil každý sám. Keď sú nejaké výročia, tak sú aj Makovičky tematické a v iné roky ponechávajú účastníkov prejaviť svoju tvorivosť a fantáziu.

Makovičkárom sa na úvod v mene domácich prihovorili aj **riaditeľka petrovskej základnej školy Zdenka Dudićová** a v mene organizátorov **Asociácie slovenských pedagógov predsedníčka Mária Andrášiková**.

Najúspešnejší žiaci

Vodný svet

Po ukončení dielní, účastníci po obede **navštívili aj Galériu Zuzky Medveďovej** a Organizačný výbor Výtvarnej kolónie Makovička nakoniec aj **vyhodnotil vyhotovené práce** a odovzdali najzdatnejším darčeky a diplomy.

Porota práce vyhodnotila nasledovne:

Grafická dielňa – v kategórii grafikov: 1. Kristina Govorčinová (Kulpín) a Miriam Kalková (Pivnica), 2. Petra Pintírová (B. Petrovec) a Anastasija Mrdaková (B. Petrovec) a 3. Jozef Kováč (St. Pazova) a Luka Meseldžija (Selenča).

Sochárska dielňa – v kategórii sochárov: 1. Andrea Aksentijevićová (Pivnica), 2. Lea Popovićová (St. Pazova) a Abigail Marta Elijášová (B. Petrovec), 3. Emília Čemanová (Kysáč) a Peter Šuľan (B. Petrovec).

Maliarska dielňa – v kategórii maliarov: 1. Stanislava Štajferová (Hložany), Martina Agárská (Kysáč) a Marta Milašinovićová (B. Petrovec), 2. Dunja Ćirovićová (Kulpín) a 3. Ester Zelenáková (Pivnica).

FOTOZÁBERY Z MAKOVIČKY

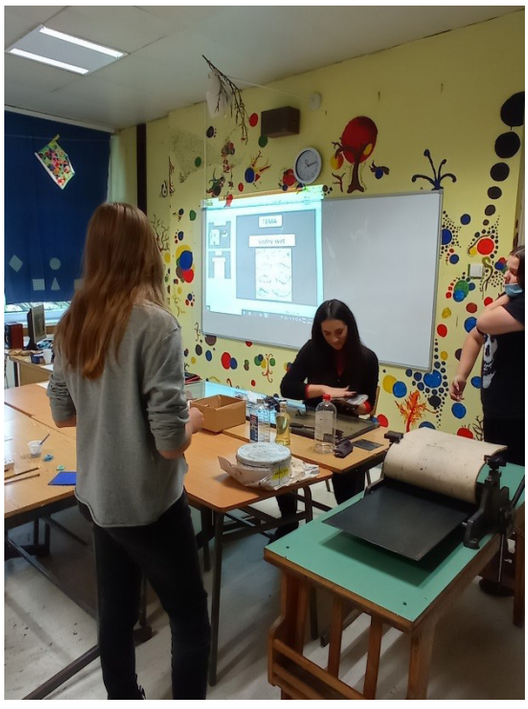

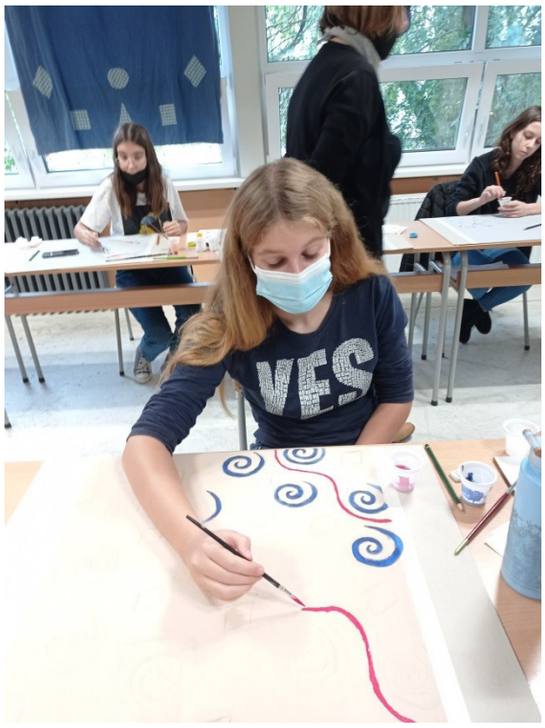
VES

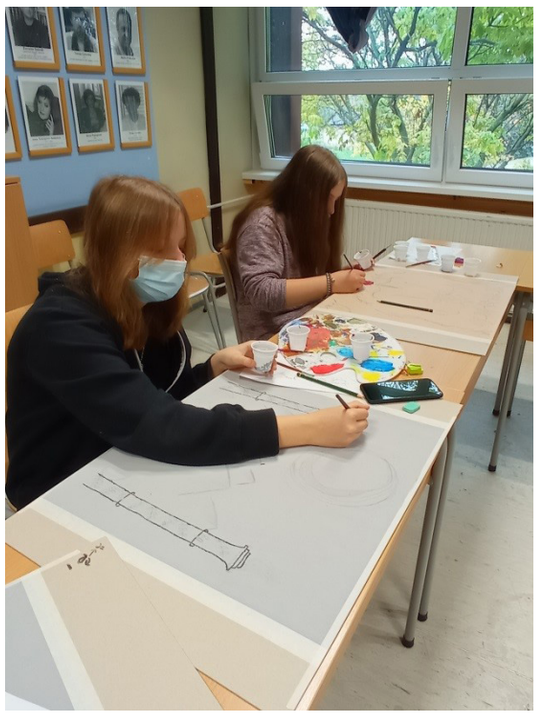

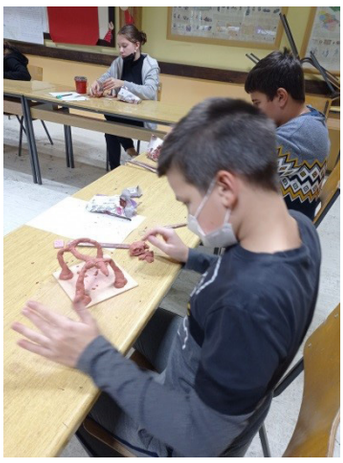

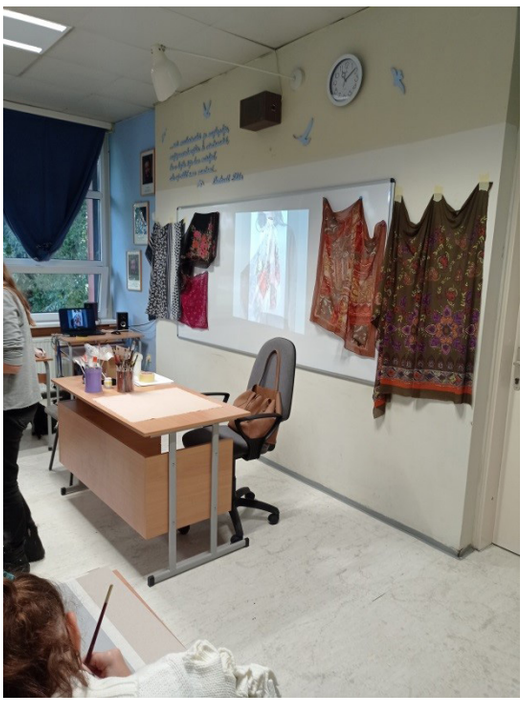

Učitelia a žiaci cez kľúčovú dierku

Janko dostal úlohu, aby stokrát napísal:
„Nebudem tykať pani učiteľke.“
Na druhý deň prišiel do školy a pani učiteľka sa ho pýta:
„Janko, prečo si napísal dvestokrát a nie stokrát?“
„Aby som ti urobil radosť.“

Príde syn pračloveka domov s vysvedčením a otec mu hovorí:
„Že si dostal trojku z lovu, to chápem,
veď si ešte malý, ale že si prepadol z dejepisu,
ktorý má len dve strany, tak to naozaj nechápem!!!“

Syn poslal domov SMS-ku:
„Mama nespravil som skúšku, priprav na to otca.!
Mama odošle odpoveď:
„Otec je pripravený, priprav sa aj Ty!“

Príde učiteľka do triedy a hovorí:
„Žiaci dnes budeme počítať s kalkulačkami.“
Deti sú celé šťastné a učiteľka hovorí:
„Koľko je 5 kalkulačiek mínus 3 kalkulačky?“

„Vidíte deti, socha Slobody v New Yorku
drží v jednej ruke fakľu a v druhej knihu.
Kto by mi vedel povedať, čo symbolizuje fakľa? Ty Miško!“
„Iba to, že v tme sa nedá čítať.“

„Prečo si napísala v slove Belehrad
veľké písmeno a v slove Nový Sad malé?“
„Lebo Belehrad je väčšie mesto.“

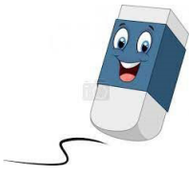

Učiteľka žiakovi:
„Povedz nejaké slovo!“
„Guma.“
„To je podľa teba dlhé slovo?“
„Nie, - priznáva žiak, - ale dá sa natiahnúť.“

„Janko, poďme sa hrať na školu.“
„Dobre, ale ja budem chýbať.“

„Ocko prečo sa musím učiť angličtinu?“
„Vieš, syn môj, po anglicky hovorí pol sveta.“
„A to nestačí?“

Pýta sa v škole učiteľka:
„Ďurko, čím je tvoj otec?“
„Prosím, lyžicou.

Z každého roška troška

Taiomsvo obrázka odhalíš tak, že políčka vyfarbíš podľa farieb a značiek v dolnej časti.

PRÍSLOVIA A MÚDROSTI

V škole života nie sú prázdniny. (brazílske príslovie)
Chybami sa človek učí. (čínske príslovie)
Ak poznáš tvár človeka, neznamená to, poznáš jeho srdce. (čínske príslovie)
Škoda krásy, keď rozumu nieto. (slovenské príslovie)
Rozum je ako kvet: múdrym prekvitá, hlúpym vädne. (židovské príslovie)

Osemsmerovka

A	K	V	Á	T	S	E	R	P
C	E	R	U	Z	A	Ž	E	R
I	V	A	D	E	I	R	T	O
N	D	I	U	A	E	T	A	F
B	Ž	E	Č	Č	P	S	Š	E
E	I	K	N	E	I	E	K	S
Č	A	Í	R	N	N	T	A	O
U	K	O	Š	A	Í	I	E	R
Š	M	P	H	G	O	K	E	Ľ
N	Á	I	A	Ľ	U	B	A	T
A	N	I	D	O	H	M	G	I
K	Z	B	I	E	R	K	A	A

Pojmy zo školského života vyhľadajte a prečiarknite v osemsmerovke. Zostane vám sedem neprečiarknutých písmen, ktoré čítané radom tvoria názov jednej školskej rekvizity.

CERUZA
CVIČENIE
DENNÍK
HODINA
GUMA
KNIHA
PEREČNÍK
PERO
PRESTÁVKA
PROFESOR
TABUĽA
TAŠKA
TEST
TRIEDA
UČEBNICA
UČITEĽ
ZBIERKA
ZNÁMKA
ŽIAČKA
ŽIAK

Rozlúštenie:
spongia

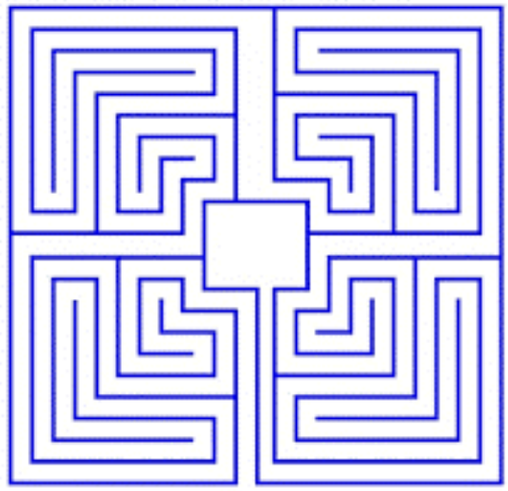

H Á D A N K Y
Je to malé,
Má to hrable.
(TRK)

Ohybná je, z výšky skočí,
Tak sa jej boj, vyškriabe ti oči.
(AKČAM)

Nohy má lopaty
Zobák má rohatý,
Vo vode sa mága
A hovorí gá, gá...
(SUH)

Som dlhá a štíhla
A mám zuby ako britva.
(AKUŤŠ)

Krásna biela hmla
Po rieke pláva.
(ŤUBAL)
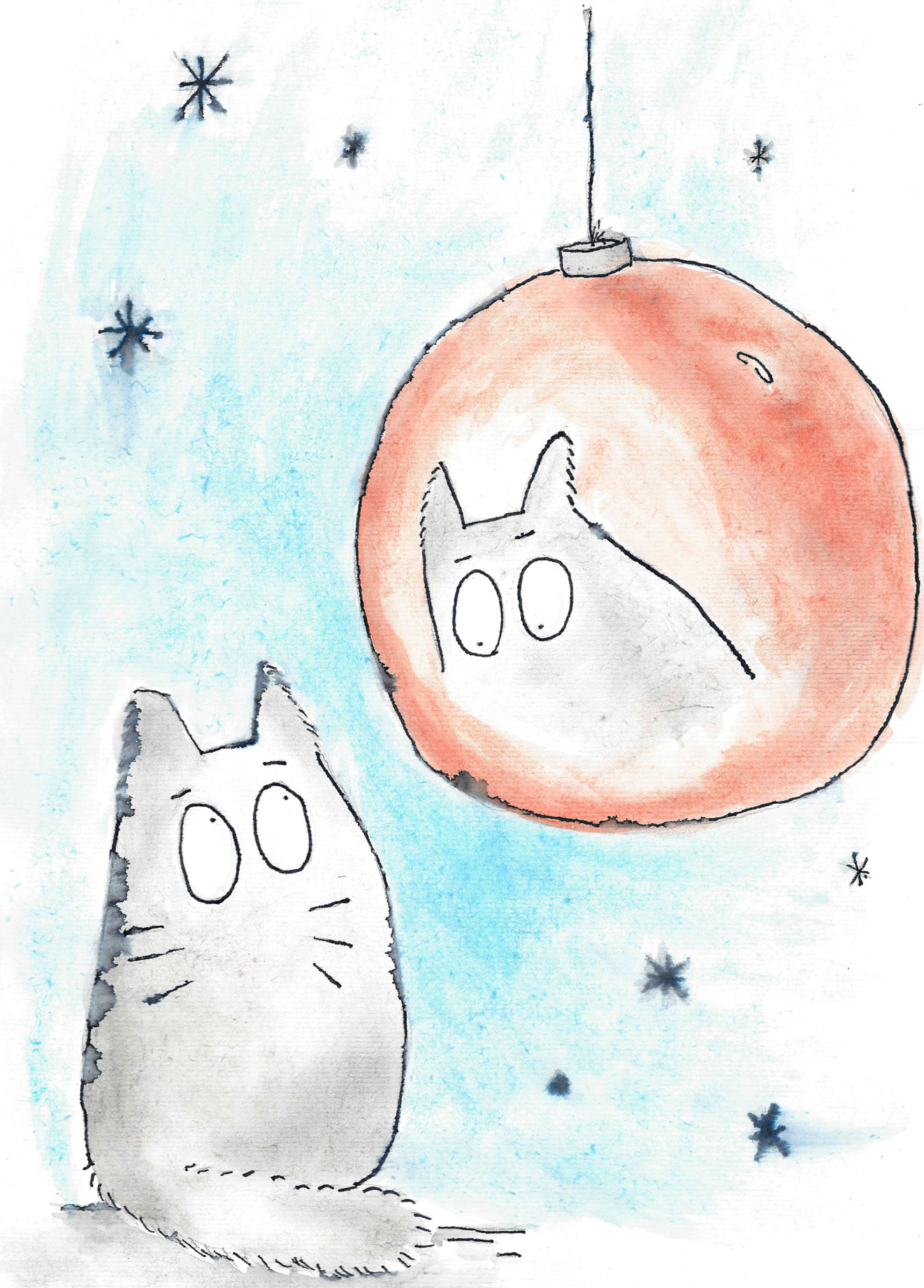
A		C	D
C			
D			B